127098701

ప్రబోధ 23

ఎద్దిలేదనుచుంటిమో అద్దికలదు
ఎద్దికలదనుచుంటిమో అద్దిలేదు
ఉన్నదొక్కటెదైవంబు యెన్నటికిని
లేనిదయ్యెను విశ్వంబు కానరయ్యా.

ప్రేమస్వరూపులారా!

దేనిని కన్నులు చూడలేవో, దేనిని కన్నులు చూడకలుగుచున్నవో అదియే దైవము. 'యతోవాచో నివర్తంతే అప్రాప్య మనసా సహ' వాక్కుచేతగాని, మనసుచేతగాని వర్ణించుటకు వలు లేనిది దైవత్వము. అప్రమేయుడు దైవము. ఎట్టిప్రమాణములకు దొరకనివాడు. అద్వితీయుడు దైవము. ఏకోహం బహుస్యాం. తాను తనసంకల్పము చేతనే యనేకరూపములు ధరించుచున్నాడు అనేకరూపములు ధరించిన దైవత్వమును గుర్తించే నిమిత్తమై తానే ప్రజలకు కర్మ, భక్తి, ఉపాసన మార్గముల ద్వారా తత్త్వమసి అనే విజ్ఞానముచేత తనను తాను తెలుసుకోమని బోధిస్తూవచ్చాడు. అనేకత్వములో వుండిన యకత్వమును గుర్తించమని బోధించాడు. దృశ్యకల్పితమైన జగత్తంతయు తనయొక్క ప్రతిబింబమనే సత్యాన్ని గుర్తించమని బోధించాడు

కానీ మానవుడు తనస్వస్వరూపాన్ని తాను మరచి దేహేంద్రియములే తానుగా భావించి ఆ దేహేంద్రియములయొక్క సుఖసంతోషముల నిమిత్తమై తాను యనేకవిధములైన పెడమార్గములకు పాటుపడుతూవచ్చాడు ప్రపంచములోని ప్రతిమానవుడు కూడను యేదో విధమైన మార్గములో అకుంఠిత ఆనందమును ఆశిస్తూవస్తున్నాడు. ఇట్టి ఆనందమును పొందే నిమిత్తమై అహోరాత్రములు తాను ఆరాటముతో పోరాటము సల్పుతూవున్నాడు. కానీ అట్టిపవిత్రమైన ఆనందాన్ని నోచుకోలేకపోతున్నాడు కారణమేమిటి? ఆనందము యెక్కడవున్నది. ఆనందమంటే దాని స్వరూపస్వభావములు యేమిటి అనేసత్యాన్ని గుర్తించుకొనలేక కేవలము ఆనందము ఆనందమని చెప్పి మూర్ఖమైన విశ్వాసముచేత వుంటున్నాడు. ఆనందమును ఆశించటమే దీనియొక్క తప్పుమార్గము. ఆనందము దృశ్యకల్పితమైనజగత్తునందుగాని, వస్తువాహనాదులయందుగాని భోగభాగ్యములయందుగాని, దారాపుత్రాదులయందుగాని మనకు కనుపించటములేదు. ఏ ఆనందాన్ని మానవుడు ఆశిస్తున్నాడో, అభిలషిస్తున్నాడో ఆ ఆనందమే తనస్వరూపమైనప్పుడు యింక ఆనందము వేరుగా యెక్కడ కనుపిస్తుంది. అనగా తనను తాను గుర్తించటమే నిజమైన ఆనందము.

127098702

తనను తాను తెలుసుకోటమే నిజమైన ఆనందము. ఈనాటి మానవుడు అన్నియు తెలుసుకొనుటకు ప్రయత్నిస్తున్నాడు. తనను మాత్రము తెలుసుకొనుటకు తానుయేమాత్రము ప్రయత్నించటంలేదు. అన్నిటిని చూడగల్గుతున్నాడు. తనను తాను చూడలేకపోతున్నాడు. దీనికి కారణంయేమిటి? జగత్తునందు రెండవ పదార్థము మరొకటి వున్నదనుకొనటమే దీనికి మూలకారణము.

చూచుచున్న దృశ్యమంతయు దైవమైనప్పటికి దైవాన్ని చూడలేదని వాపోతున్నాడు అజ్ఞానుడైన మూర్ఖుడు. చూచునదంతయు దైవమే. చూడబడునదంతయు దైవమే. చూపు దైవమే. ఈ త్రిపుటిత్వాన్ని యేకత్వముగా భావించుకున్నప్పుడే మానవత్వంలో నిజమైన ఆనందము ఆవిర్భవిస్తుంది. అయితే మానవుడు అంతులేని, హద్దులేని ఆశలకు గురి అవుతున్నాడు. మానవుని కోరికలకు యేమాత్రము అదుపులేదు. చీమల పుట్టల వలె తామ పుట్టి పెరిగిపోతున్నాయి ఆశలు. ఈ ఆశలతో తృప్తిపడుతున్నాడా? ఈ కోరికలతో ఆనందమును అనుభవిస్తున్నాడా? అనుభవించుకొలది యీ కోరికలు మరింత అధికమవుతూనే వున్నవి కాని యేమాత్రము క్షీణించటానికి పూనుకోటంలేదు. కనుక యీ కోరికల యొక్క అంత్యమెక్కడ. ఈ కోరికలవల్ల మానవునికి లభించే ఫలితమేమిటి? ఈ కోరికలవల్ల ఆనందమునకు బదులు కేవలము ఒకవిధమైన అనర్థములే జరుగుతున్నాయి. సుఖమునకు బదులు దుఃఖము ప్రాప్తిస్తూ వస్తుండాది. కాని యీ కోరికలకు రూపనామములు లేవు. భ్రాంతి చేత ఆవిర్భవించే భ్రమలే.

మానవునియందు యీ భ్రమలు వుండినంతవరకు బ్రహ్మకనుపించడు. భ్రమలు నిర్మూలమైనప్పుడే బ్రహ్మనిర్మాణమౌతాడు. ఈ బ్రహ్మతత్త్వమేమిటి భ్రమతత్త్వమేమిటి? ఏకత్వాన్ని అనేకత్వముగా పెంచుకోటమే భ్రమతత్త్వము. అనేకత్వమును యేకత్వముగా భావించటమే బ్రహ్మతత్త్వము. సర్వత్రా వున్నది బ్రహ్మనే. అట్టి బ్రహ్మతత్త్వాన్ని గుర్తించుటకై ఋషి మానససంచారి మానసపుత్రుడైన నారదుడే యనేకవిధములైన భ్రమలకు లొంగి యీ భ్రమలు తొలగించుకొనే నిమిత్తమై, బ్రహ్మప్రాప్తి నిమిత్తమై సనత్కుమారుని ప్రార్థించాడు. 'నాయనా నీవు వచ్చిన పనియేమిటని ప్రశ్నించాడు సనత్కుమారుడు. 'స్వామి బ్రహ్మానందమును నేను అనుభవించాలి, భ్రమతత్త్వాన్ని గుర్తించాలి. బ్రహ్మను చూడగలగాలి. ఇలాంటి ప్రాప్తి నాకు అనుగ్రహించమని కోరాడు. అయితే యీ పవిత్రమైన ఫలితము అందుకొనుటకై నీకు వున్న అర్హతలు యేమిటని ప్రశ్నించాడు సనత్కుమారుడు. నాలుగు వేదములను, ఆరు శాస్త్రములను పరిపూర్ణముగా వ్యాఖ్యానము గావించే శక్తిని నేను సాధించానన్నాడు. దీనికి సనత్కుమారుడు చిరునవ్వు నవ్వి యింకాయేమైనా నీకు తెలుసునా అని ప్రశ్నించాడు. సర్వాగమ్యములకు మూలమైన, సర్వమునకు కీలకమైన, సర్వశాస్త్రములకు ఆధారమైన ఆపర తత్త్వమునే గుర్తించినప్పుడు యింక బ్రహ్మతత్త్వములో వుండిన మర్మము యేమిటని ప్రశ్నించాడు నారదుడు. దానికి సనత్కుమారుడు నాయనా యిన్ని తెలిసికూడను నీవు యీ బ్రహ్మతత్త్వాన్ని గుర్తించుకోలేనప్పుడు, బ్రహ్మను దర్శించుకోలేనప్పుడు దీనికున్న కారణము అది యేమిటో యోచించమన్నాడు.

మానవుడు యెంతటి ధీశక్తి కలవాడైననూ, ధీశక్తితోగాని, యుక్తులతోగాని లేక శాస్త్రములతోగాని దైవత్వాన్ని పొందలేరు. దీనికంతయు భక్తియే మూలము. భక్తితోనే ప్రభగవంతుని ప్రార్థించుము తప్పక సాక్షాత్కరిస్తాడని బోధించాడు సనత్కుమారుడు.

ఈనాటి మానవులకు యుక్తి ధీశక్తి మితి మీరిపోతున్నవి. ఈ యుక్తుల చేతగాని ధీశక్తుల చేతగాని, పాండిత్యము చేతగాని భగవంతుని యేమాత్రము పొందలేరు. కేవలము ఒక నిర్మల నిశ్చల, నిస్వార్థమైన భక్తిప్రపత్తులకు మాత్రమే భగవంతుడు లభిస్తాడు. పరిపూర్ణప్రేమకే భగవంతుడు లభ్యమౌతాడు. కనుక యీనాడు మనము అభివృద్ధిగావించుకోవలసినది పరిపూర్ణ భక్తి. కేవలము కష్టసమయములందు, విచారములయందు మాత్రమే భగవంతుని స్మరించి ఆనందసంతోషసౌఖ్యసమయములందు భగవంతుని విస్మరించటము కాదు మనయొక్క భక్తిప్రపత్తి. యద్భావం తద్భవతి అని యెట్టి హృదయముతో భగవంతుని ప్రార్థిస్తామో, యెట్టి భావముతో భగవంతుని చింతిస్తామో అట్టి ఫలితమే మనకు లభ్యమౌతుంది. మన కర్మను పట్టే ఫలితము కూడ వుంటుంటాది. మన భక్తిని పట్టి శక్తి మనకు లభిస్తుంది. Part time భక్తిలో మనము ప్రయత్నము చేయటము Full time ప్రేమను ఆశించటము యిది సాధ్యము కాదు. నీవే తప్ప నితఃపరంబెరుగ అద్వైవత్వమును సర్వకాలములయందు, సర్వావస్థలయందు భగవంతుని చింతన చేసి సర్వము భగవత్ప్రీత్యర్థముగా మనము అంకితము గావించుకొనే స్థితికి మనము రావాలి.

ఈనాడు యజ్ఞ యోగాది క్రతువులు మనము ఆచరిస్తున్నాము. దీనియొక్క అంతరార్థమేమిటి? సర్వత్రా నిండిన భగవంతుని ఒక్కొక్క కర్మల ద్వారా, ఒక్కొక్క మార్గము చేత గమ్యాన్ని మనం చేరటమే. ఈ భక్తికి నవవిధ మార్గములుంటున్నాయి.

శ్రవణం కీర్తనం విష్ణోస్మరణం పాదసేవనం

అర్చనం వందనం దాస్యం సఖ్యమాత్మనివేదనం.

ఇవి మార్గములయందు యే ఒక్క మార్గమునందైనా పరిపూర్ణమైన విశ్వాసముతో, పరిపూర్ణమైన ప్రేమతో మనము ఆచరించినప్పుడు తప్పక దివ్యమైన దైవత్వాన్ని మనము చూడగలము. అనుభవించగలము. కనుక దైవత్వాన్ని పొందటానికి ఒక్క ప్రేమనే ప్రధానమైన రాజమార్గము. అందుకొని పవిత్రమైన గ్రంథములు చదువనక్కరలేదని చెప్పటం లేదు గ్రంథములు చదువవచ్చు. పెద్దలయొక్క సువాక్యములు శ్రవణము చేయవచ్చు. కాని చదివినంత మాత్రమున, విన్నంత మాత్రమున ప్రయోజనము లేదు. ఏ ఒక్కటి రెండైనను ఆచరణలో వుంచినప్పుడే అవి సార్థకమౌతాయి. కాని యీనాటి మానవత్వము లో వుండిన విచిత్రమైన వికారము అనేకరకములుగా అభివృద్ధి అవుతున్నది. ముఖ్యముగా అహంకార అభిమానములు అతిగా మితిమీరిపోవుచున్నవి. ఈ అహంకారమనేది వుండినంతవరకు ఆత్మదర్శనము మనకు యేమాత్రము కాదు. అహంకారమును నిర్మూలనము గావించాలి. అసూయను చేరనివ్వకుండా చూచుకోవాలి. ఇతరులయొక్క ఆనందమును, యితరులయొక్క సౌఖ్యమును చూచి అనేకమంది బాలా బాధ

127098704

పడుతూవుంటారు. అలాంటి వారికి యే మాత్రము కూడను సద్గతి ప్రాప్తించదు. ఇతరుల యొక్క ఆనంద
మే తన ఆనందముగా విశ్వసించాలి. నిత్యజీవితములో వుండిన సత్యమార్గమును మనము అనుసరించటం
లోపలనే సరైన భక్తి ప్రపత్తులు యిమిడి వుంటున్నవి. నిత్యసత్యముగా ప్రకాశించు ప్రాచీన సాంప్రదాయములను
సంస్కృతిని కాలానుగుణ్యముగా సంరక్షించి దానిని సరైన మార్గములో అనుభవించటమే యీనాటి ప్రధాన
మైన భక్తి ప్రపత్తి.

సాంప్రదాయములను మనము సరైనరీతిలో పోషించుకోవాలి. మనయొక్క సం
స్కృతిని మనము కాపాడుకోవాలి. జీవితములోని సమగ్రతను పోషించుకోటమే మన సంస్కృతి ప్ర
ధాన లక్ష్యము. ఈ సమగ్రతను వికసింపచేసుకోటమే సరైన సంస్కృతి. భగవద్గీతలో 18వ అధ్యాయము
నందు 61 వ శ్లోకములో తాను వుండిన యదార్థస్వరూపాన్ని నిరూపిస్తూ వచ్చాడు. తన విలాసమును అందిస్తూ
వచ్చాడు. ఈశ్వర సర్వభూతానామ్ సర్వభూతములయందు వుండినవాడను నేను. కేవలము యే దో ఒక జీవి
యందు మాత్రమే కాదు. ఎవరిని దూషించినా భగవంతుని దూషించినట్టే. ఎవరిని విమర్శించినా భగవంతు
ని విమర్శించినట్లే. ఎవరిని ప్రేమించినా భగవంతుని ప్రేమించినట్టే. ఈ పవిత్రమైన విశ్వాసమును మనము
అభివృద్ధిగావించుకోవాలి. కాని అట్టి విశ్వాసము లేక దైవము తనకంటె వేరుగా వున్నాడు అనే ద్వైతభావాన్ని
పెంచుకుంటూ పోయే కొలది మన జీవితము అధోగతి పాలవుతుంది. జీవితమంతయు ద్వైతభావము
నందే మనము వ్యర్థముగావించరాదు. పూజలు చేయవలసినదే. జపములు ఆచరించవలసినదే.
జ్ఞానము ఆర్జించవలసినదే. కాని యెంతకాలమైనా వీటినే ఆశ్రయించి వుండకూడదు. ఉన్నతమైన
స్థాయికి పోవాలి. కర్మనుంచి ఉపాసన, ఉపాసన నుంచి జ్ఞానమును చేరాలి. ద్వైతము నుండి విశిష్టాద్వైతము
విశిష్టాద్వైతము నుండి అద్వైతములో మనము ప్రవేశించాలి. కనుక యిట్టి అద్వైతస్థితికి రానంతవరకు మన
ము ఆత్మతత్త్వము యే మాత్రము కూడను అర్థము చేసుకోలేము. బైరాగిశాస్త్రిగారు చెప్పారు. స్వామిని తెలు
సుకోవాలంటే స్వామికావాలని. ఎవరి యొక్క మంచి చెడ్డలు వారికి మాత్రమే తెలుస్తుంది గాని పరులకు తె
లియదు అని కూడను చెప్పాడు. కాని యితరులెరుగకున్న ఈశ్వరుండెరుగడా. ఇతరులకు తెలియకుండా
వుండవచ్చుగాని, ఇతరులకు దాచిపెట్టవచ్చుగాని దైవానికి దాచిపెట్టేది కాదు. కనుక దైవమునకు చాటు
టమనేది ఒక మూర్ఖత్వము. ఒక ద్రోహము. ఎట్టి వారికైనా తప్పునకు పరిహారమున్నది గాని దైవత్వము
నకు దాచిన వానికి పరిహారము లేదు. కనుక దైవమునకు దాచటానికి యే మాత్రము ప్రయత్నించరా
దు. దైవము ముందు సర్వము కూడను ఒక విధమైన దానితో అర్పితముగావించాలి. మనయొక్క
జీవితము వున్నతమైన, పవిత్రమైన గమ్యము చేరటానికి తగిన మార్గము వెతకాలి. ఎంతకాలము నుండి
యీ ఆత్మతత్త్వాన్ని, బ్రహ్మతత్త్వాన్ని మనము శ్రవణము చేస్తున్నాము. మననము చేస్తున్నాము. నిధి
ధ్యాస చేయటంలేదు. ఎంతకాలమైనా కూడను మనము దేహభ్రాంతితో దీనిని భ్రమలో వుంచి మన
ము కూడను తద్వారా అశాంతికి గురికారాదు.

క్రమక్రమేణా దేహేంద్రియభావాన్ని మరచిపోతూరావాలి. అదుపులో పెట్టుకొనుటకు

127098705

ప్రయత్నించాలి. ఇది అదుపులోనంతవరకు మనకు ఆనందము ప్రాప్తించదు. ఈనాడు మనము అనుభవించేటి అనుభవమంతయు కేవలము క్షణభంగురమైనది. కేవలము క్షణికమైన ఆనందము. ఇది కేవలము విషయానందమే. ఈ ఆనందము యొక్క పర్యవసానము దుఃఖమే. దీనిలో ఆనందమును మనము అనుభవిందలేము. నిత్యానందమును, అద్వైతానందమును అనుభవించుటకు సరైన మార్గము భగవంతుని యొక్క ప్రేమనే. కనుక మనము శాస్త్రములు అభ్యసించవచ్చును. వేదములు పఠించవచ్చును. పురాణములు చదువవచ్చును. కాని అన్నింటియందు వుండిన, సారాంశమైన దైవప్రేమను అభివృద్ధిపరచుకొనకుండిన యివన్నియు నిరుపయోగమైనవిగా రూపొందుతున్నాయి. ప్రేమలేని సాధనలన్నియు కేవలము ఒక సారములేని ఫలములే. దైవమును ఆగ్రహముగాని, అనుగ్రహముగాని యేమాత్రము కూడను లేవు. భగవంతుడు యేదిచేసినా, యేది చెప్పినా, యేది తలచినా ప్రజల యొక్క ఆనందము నిమిత్తమై, లోకకళ్యాణము నిమిత్తమై తాను సంకల్పిస్తూ వుంటాడు. దైవతత్వమును గుర్తించటానికి చక్కగా ప్రయత్నించాలి. ఒకొక్కసమయములో దైవము ఆగ్రహించినట్లుగా తలంచవచ్చును. అది చాలా పొరపాటు. కానీ మీ భవిష్యత్తునందు మీ ప్రవర్తనయందు చాలా తప్పుమార్గముల చేత పోవుచున్నారనే భావముచేత కొంత తాను దూరముగా వుండినట్లుగా కనిపిస్తాడు. మిమ్ములను సరిచేసే నిమిత్తమై యీరకములైన చర్యలు తాను ఆచరిస్తాడు. కానీ అట్టి సత్యాన్ని మీరు గుర్తించక అనేక రకములైన అపోహలకు గురియై అశాంతిని పొందుతున్నారు. అద్దము పరిశుద్ధముగా వుండినప్పుడే మన ప్రతిబింబము పరిశుద్ధముగా కనిపిస్తుంది. అద్దము మాలిన్యముతో కూడినప్పుడు మన ప్రతిబింబము కూడను మాలిన్యముగానే వుంటుంది. భగవంతుని యొక్క ప్రేమరసాన్ని మన హృదయమునందు అనుభవించటానికి తగిన చిత్తశుద్ధి కావాలి. ఈ చిత్తశుద్ధికి యీ కర్మాచరణ అత్యవసరము. సమస్తకర్మలు కూడను చిత్తశుద్ధి నిమిత్తమే చేకూర్చకలుగుతున్నాయి. చిత్తశుద్ధియే కర్మ. కనుక మనము చేసే సర్వకర్మలు చిత్తశుద్ధితో త్రికరణశుద్ధిగా మనము ఆచరించటానికి ప్రయత్నించాలి. భజనలు చేసే సమయములో త్రికరణశుద్ధిగా భగవంతుని ప్రార్థించాలి. మనసు ఒకవైపున, యింద్రియములు మరియొకవైపున, సంకల్పములు యింకొకవైపున పోతూ వుంటే ప్రయోజనములేదు. మన సంగీతమునకు రాగ తాళ భావములు యెంత అవసరమో భగవంతుని ప్రార్థనయందు యీ త్రికరణశుద్ధి అంత అవసరము. శృతి తప్పితే మనము అపశృతిలో పడిపోతాము. ఇది శ్రవణానందముగా వుండదు. తాళము తప్పితే మన మనస్సు భ్రమించి పోతుంది. రాగము తప్పితే మరి రోగమే వస్తుంది. ఇవన్నీ వేరుగా వుంటుంటే యివన్నియు భగవంతునికి కేవలము అసంతృప్తి కలిగిస్తుంది. అయితే భగవంతునికి తృప్తి అసంతృప్తి అనిరెండు లేవు. మిమ్ములను తృప్తిచేసే నిమిత్తమై తాను అసంతృప్తిని నిరూపిస్తూ వుంటాడు. మిమ్ములను సరిచేసే నిమిత్తమై తాను అసంతృప్తిని ప్రకటిస్తూ వుంటాడు.

మనము యేది చేసినప్పటికిని త్రికరణశుద్ధిగా చేయటానికి తగిన కృషి చేయాలి. ఈనాడు ప్రపంచములో పలు దానము, ధర్మము, త్యాగము అనే పవిత్ర పదములు మనము ఉపయోగిస్తున్నాము. కానీ దురదృష్టవశాత్తు ధర్మము, జ్ఞానము, త్యాగమునకు మనము అనేక విధములైన అర్థములు

127098706

అభివృద్ధిగావిస్తున్నాము. ఇది సరైనది కాదు. త్యాగము అనగా యేమిటి? నీకేదో ఒకటి వుండినప్పుడు దానిని త్యాగము చేసి భగవంతుని ప్రార్థిస్తున్నామని కాదు. త్యాగమంటే అది కాదు. ఎవరి సొత్తును వారికందించుటే త్యాగము. ఎవరో వచ్చి దానమడిగారు. అతనికి ధనమిచ్చాము. కాని అది త్యాగము చేసినట్లుగా మనము భావిస్తున్నాము. కాదు కాదు అతని ధనమే అతనికి యిస్తున్నాము. అది యెప్పుడో యేనాడో నీ చేతికి అందించాడు. ఆ విధంగా అందించకుండా వుండిన వ్యక్తి అయితే నీ దగ్గరకు వచ్చి ధనాన్ని ఆశించలేడు. కానీ అతని ధనాన్ని అతనికి అందించటానికి కూడ మనం వెనుకంజ వేస్తున్నాము. అలాంటివాడు అప్పులు ఎగవేయటానికి ప్రయత్నం చేసేవానిగా వుంటాడు. అదే విధముగనే ధనము అనగా జ్ఞాన ధనమును భగవంతుని చే అందుకుందాము. అతని నుంచి అందుకున్న ధనము తిరిగి అతనికే అర్పితముగావించాలి. కనుకనే పరమభక్తులైనవారు

ఏ హృదయంబు నా సంగితితో ఈశ నాకు
మగిడి దానినే యర్పింతు మహితమూర్తి
పరగ వేరేమి తెత్తు నీ అర్చనకును
అంజలి ఘటింతు అందుకోవయ్య నీవు.

అన్నారు. ఏది నీవు యిచ్చావో దానినే నీకు యిస్తున్నాను. నేను కొత్తగా సంపాదించినది కాదు.

విద్యార్థులారా! ఈనాడు యువకులైనవారు యనేకవిధములైన పెడమార్గములు పట్టి పవిత్రమైన దివ్యజీవితాన్ని అపవిత్రంగావించుకుంటున్నారు. ఇరువది నాలుగు లక్షల జీవరాసులయందు మానవునికి వుండిన కోరికలు యే జీవికి లేవు. పశుపక్ష్యాది, రాక్షసాదులకు కూడను కోరికలకు కొంత హద్దు వుంటున్నది. కాని జంతూనాం నరజన్మ దుర్లభం. అనే యీ పవిత్రమైన సార్థకబిరుదునందుకొన్న మానవులకు రాక్షసులకంటె మితిమీరిన కోరికలుంటున్నాయి. పశుపక్ష్యాదులకంటె మితిమీరిన కోరికలుంటున్నాయి. ఈ కోరికల వలననే మానవుడు సుఖాన్ని, ఆనందాన్ని అందుకోవలసిన మానవుడు, అందించవలసిన మానవుడు అశాంతిని, దుఃఖమును అనుభవిస్తున్నాడు. కనుక యీ వాంఛలను తగ్గించుకొని దైవవాంఛలను పెంచుకోటానికి ప్రయత్నించండి. జగత్తుయొక్క భ్రాంతిని క్రమేణా క్రమేణా మీరు తగ్గించుకుంటూరండి. వైరాగ్యమనగా వస్తువాహనాదులను విసర్జించుటమే వైరాగ్యం కాదు.

భావమందు దుష్టభావంబు వీడుటే
త్యాగమగును అదియె యోగమగును
ఆస్తియాలి వీడి యడవి కేగుట కాదు
సత్యమైన బాట సాయి మాట.

కనుక మనము మొట్టమొదట దుష్టభావాన్ని అరికట్టాలి.

ఆత్మసాక్షాత్కారం యెంత అవసరమో ఆత్మశిక్ష కూడ అంత అవసరం. ఈనాడు నాకు దుష్టభావములు వచ్చినాయి. ఛీ! యీ దుష్టభావములంతా ఆహారవిహారములచే వచ్చినవి కనుక నేడు

127098707

ఆహారమును భుజించును. దీనికి యిదే సరియైన శిక్ష అని మనము కొంత గట్టిగా మనసుని నిగ్రహించుకొని తద్వారా దానిని శిక్షించటానికి సంసిద్ధులు కావాలి. కానీ మానవునియందు ఒక బలహీనత అభివృద్ధి అవుతూ వస్తున్నది. తప్పులు చేయటము, దోషాలు పొందటము. కాని యిదంతా మానవుని స్వభావమని అనుకోటం. దోషములు చేయటము మానవులకు సహజమని భావిస్తున్నారు. ఇది చాలా పొరపాటు. దోషములు చేయటము, తప్పులు ఆచరించుటము మానవుని యొక్క స్వభావమే కాదు. ఈ విధముగా మానవస్వభావమని అనుకుంటూపోతే యిది మరింత మితిమీరిపోతుంది. దోషములు చేయటము దుష్టుల లక్షణము. దుష్టులైనవారు దానవులు. దుష్టభావములలో కూడినవారు దానవులు. ఈ రజోగుణ మిశ్రితమైన వారు దానవులు. కనుక మనము రాక్షసులము కాదు. ఈ దోషములు యేమాత్రము కూడను మనము క్షమించరాదు. ఈ దోషములు మన స్వభావము కాదు.

ప్రేమనే మన స్వభావము. సత్యమే మన స్వరూపము. ధర్మమే మన స్వధర్మము. మనలను ఆవరించినదే ధర్మము. ఈ ధర్మము త్యాగముతో కూడినప్పుడే యిది ఒక యోగమవుతుంది. ఈ ధర్మము రాగముతో కూడినప్పుడు కేవలము యిది కర్మలకు బంధితమవుతుంది. ఈ ధర్మమందు యేమాత్రము మనము మర్మమును చేర్చుకోరాదు. ధర్మమైనప్పటికిని మర్మముతో చేరటమువల్ల యిది కర్మగా రూపొంది తత్ఫలితమును మనము అనుభవించవలసివస్తుంది. ఒక చిన్న ఉదాహరణము. ధర్మజుడు ధర్మస్వరూపుడే. ధర్మమయుడే. ధర్మమూర్తియే. కాని కృష్ణాజ్ఞను పురస్కరించుకొని అశ్వత్థామ హతః అని కుంజరః అని మర్మం పెట్టాడక్కడ. కొంచెం తక్కువస్థాయిలో చెప్పాడు. ఈ మర్మమును అందులో చేర్చటం చేతనే ధర్మజుడు కొంతకాలమైనా కూడను నరకమును అనుభవించు తావచ్చాడు. అనగా ఆ మర్మము యొక్క కర్మయే యితని అనుభవానికి కారణము. కనుక ధర్మములో యిట్టి మర్మమును చేర్చరాదు. ధర్మము దైవస్వరూపము. రామో విగ్రహవాన్ ధర్మః అన్నంత మాత్రమున యిది చాలదు. ఆ ధర్మాన్ని మనము ఆచరణలో వుంచాలి. ఆనందముతో అనుభవించాలి. ఎట్టిపరిస్థితిలోనైననూ దానిలో యేమాత్రము కూడను జిగుప్స మనకు రారాదు.

ఈనాడు మనము భక్తులము, భక్తులము అని అనుకుంటున్నాము. భక్తులకు వుండవలసిన లక్షణములు యేమిటి అవి మనలో వున్నవా? స్వామికి సర్వము అర్పితముగావించాము అనుకుంటున్నాము. సర్వము అర్పితముగావించి వుంటే యింక రాగద్వేషములు యెక్కడనుంచి వచ్చాయి. దుష్టభావములంతా నీదగ్గర పెట్టుకున్నావు. మంచి మాటలు మాత్రము నాకు అందిస్తున్నావు. కాదు కాదు నీ దుష్టభావములు నాకందించి నా మంచి భావములు నీవందుకో. దీనికి సరియైన సాధన చెయ్యాలి. ఆ దుష్టభావములు నాదగ్గర వుంటుంటే అది దుష్టమార్గములో ప్రవేశించదు. ఇవే నీదగ్గర వుంటుంటే నిను హింసిస్తాయి. సర్కస్ లోపల ట్రైండ్ అయినవాని దగ్గరనే పులో సింహమో వుంటే వానిని యేమీ చేయదు. కానీ యింకొక వ్యక్తి దగ్గర పోయిందంటే వానిని శిక్షిస్తుంది. దుష్టభావములన్నియు క్రూరమృగముల వంటివి. ఈ క్రూరమృగములన్నింటికి శిక్షనిచ్చేవాడు దైవము. అతనే Masterలు

127098708

Masterకు అంకితము చేయండి. అతని అదుపులో అవి వుంటాయి. కానీ అదుపు తప్పిన నీలోపల దానిని వుంచుకుంటే నిన్ను చాలా క్షోభింపచేస్తుంది.

ఈనాడు మొట్టమొదటి దినము. మానవుడు వుండవలసిన స్థితులు చేయవలసిన కార్యములు మొట్టమొదట తెలుసుకోటానికి ప్రయత్నించాలి. ఎవ్వరిని మనము నిరుత్సాహపరచటానికి ప్రయత్నించరాదు. ఎవరి మనసు కూడను నొప్పించటానికి పూనుకోరాదు. సాధ్యమైనంతవరకు నీలో నీవు నిగ్రహించుకొని నీవు తృప్తిపడి యితరులను తృప్తిపరచే మార్గమును వెదకాలి. ఇతరుల విషయాన్ని గురించి మనము అనేకముగా తర్కించుకుంటూ లేక వాదించుకుంటూ, దానిని విమర్శించుకుంటూ వుండటం చాలా చెడ్డ కాలము మనము అభివృద్ధిగావించుకున్నవారమవుతాము. దీనికే చక్కని ఉదాహరణముగా శంకరుడు చెప్పాడు. దీనిని ఆధారముగా తీసుకొని యనేకమంది, పండితులుగాని లేక యింకే విధమైన తర్కము వాదించే వారనుకోండి బ్రహ్మ సత్యం జగత్ మిథ్య అని వుంటున్నది. ప్రత్యక్షముగా గోచరమయ్యే యీ జగత్తును యే విధముగా మిథ్యము అని చెప్పటానికి వీలవుతుంది. సమస్త అనుభవములు మనము అనుభవిస్తున్నాము. ఇది త్రిగుణములతో మనము అనుభవిస్తున్నాము కనుక యిది అసత్యము యే విధముగా అవుతుంది. ఇది అసత్యము కాదు. ఏ ఉద్దేశ్యముతో యిది అసత్యమని, మిథ్య అని చెప్పారు. అదే వాదన సలుపుతుంటూ తనకు తృప్తి కలుగక నాదగ్గరకు వచ్చాడు. స్వామీ! బ్రహ్మ సత్యం జగత్ మిథ్య అన్నారు. ఏది సత్యము యేది నిత్యము అని ప్రశ్నించారు. బ్రహ్మను వదలు మిథ్యమైన జగత్తును వదులు. మొట్టమొదట నీవు సత్యమా కాదా విచారించుకోమన్నాను నేను. ఈ జగత్తుని పట్టుకొని బ్రహ్మను పట్టుకొని యేమి ప్రయోజనము. మొట్టమొదట నిన్ను నీవు విచారించుకో నీవు సత్యమా కాదా అని నిర్ణయించుకో. నీవు బ్రతికినంతకాలము నీవు సత్యమనే అనుకుంటున్నావు. నీవు చావు వరకు పోనక్కరలేదు. రాత్రి నిద్రలో నీవు లేవు. నిద్రయందే లేనప్పుడు అప్పుడు సత్యమా నిత్యమా. వుండినట్లు తెలియదు. చచ్చినట్లు తెలియదు. అది చావు కాదు బ్రతకటము కాదు. సత్యము కాదు అసత్యము కాదు ఇది సదసత్తుల చేరికనే నిత్యము. కనుక నిన్ను నీవు తెలుసుకో. నీవు మిథ్య అయినప్పుడు జగత్తంతా మిథ్యయేనని అన్నాను.

ఇంకొకడు అతనితో నే వచ్చాడు. స్వామీ! ఈ రకమైన జీవితాన్ని జీవించే బదులు ఆత్మహత్యచేసుకోటం మంచిది అన్నాడు. ఆత్మహత్య అంటే యేమిటని ప్రశ్నించాను. నాకు అనేక విధములైన సందేహాలు, అనుమానములు చాలా పీడిస్తున్నాయి అన్నాడు. అయితే పీడించేవి యేమిటి నీ సంకల్పములా లేక నీ మనో భావములా? ఈ సంకల్పముల యొక్క చేరికనే మనసు. మనసు యీ విధమైన కృత్రిమముల చేత నిన్ను బాధిస్తున్నది. ఆత్మహత్య అనగా దేహమునకు గావించే దానినే ఆత్మహత్య. ఆత్మ యెట్టి దోషములు చేయుటము లేదు. దానినెందుకు నీవు హత్య చేస్తావు. నీ అశాంతికి మూలకారణము మనస్సే. కనుక మనసును హత్యచేయి. మనసును నాశనము చేసుకోనకుయీ బాధలు తగ్గుతాయి. అట్లు కాకుండా మనో బాధలు, దేహానికి శిక్షనిస్తే యేమైనా అర్థముందా.

దోషము చేసేది ఒకటి శిక్ష అనుభవించేది మరొకటి. సమస్త విచారములకు మనసే కారణము. మనసు శిక్షించటానికి ప్రయత్నము చేయండి. కాని దేహాన్ని శిక్షించటానికి ప్రయత్నించటము యిది అధర్మమవుతుంది. ఒకరు తప్పు పని చేస్తే జడ్జి యింకొకరికి punishment యిస్తే యిది న్యాయమవుతుందా. కాని శిక్షించేది దేహమును. ఇది మరింత పాపానికి గురి అవుతావని చెప్పాను. క్షమించు క్షమించండి స్వామి అన్నారు. ఈవిధముగనే వుంటున్నది మానవలోకము. నిత్యానిత్య విషయ పరిశీలన చేసే జ్ఞానము వారిలో శూన్యమైపోతుండాది. తెలివితేటలు పెరిగిపోతున్నాయి గాని గుణము తరిగిపోతున్నది. కనుక తెలివితేటలు కాదు మనకు ప్రధానము. పవిత్రమైన గుణము మనకు ఆధారము. గుణమును బట్టే మనస్థానము వుంటుంది. దైవస్థానములో వుండుటకు దైవగుణాన్ని పెంచుకోవాలి.

దీనిని ప్రయత్నపూర్వకంగా మీరు సాధించటానికి పూనుకోండి. క్రమక్రమేణా పవిత్రమైన భావములు మీ హృదయములో భద్రము చేసుకోటానికి వీలవుతుంది. పాత్రలో యేవేమో నింపుకొని మంచి పదార్థములు దానిలో నింపుకోవాలంటే అది వీలుకాదు. మొట్టమొదట ఆ పాత్రను ఖాళీ చేయండి. తరువాత నింపబోయే పవిత్రమైన భావాలను దానిలో నింపుకోటానికి ప్రయత్నము చేయండి.

దుర్బుద్ధులు తలనున్న - దూరులు విను చెవులున్న
పొంచి చూచు కనులున్న - పంచలు విను చెవులున్న
వంచిత గుణ చిత్తమున్న - వంచించే మనసున్న
ఈ వికృతులు చూడగనే - దేవుడక్కడ నిలువడన్నా.

కనుక యీ వికృతులను దూరము చేసుకున్నప్పుడే దేవుడక్కడ నివసిస్తాడు. దేవుని హృదయమున నిలుపుకోటానికి యివన్నీ మనము పారద్రోలాలి. ఇదే నిజమైన ప్రధాన ఆరాధన. ఈ ఆరాధన చేతనే అధేయమైన దైవత్వమును అనుభవించి ఆనందించు. ఆనందమును పెంచుకొని పదిమందికి పంచు.